

Johannes Paulus II:s hängivenhet

Biskop Javier Echevarría minns Johannes Paulus II inför årsdagen av dennes död: ”Han gav all sin kraft och styrka på att tjäna Gud och människorna”, säger prelaten.

2006-03-31

Johannes Paulus II sade ofta att människan når sin fullhet först när hon utgjuter sig själv, när hon ger sig helt åt Gud och människorna. På årsdagen av Johannes Paulus II:s död kommer jag nu att tänka på att när

Johannes Paulus II utgav sig själv för Herren och för Kyrkan, var detta inte bara en akt av allmän frikostighet, utan det var ett offer. Han sökte Kristus för att älska honom och föra honom till själarna.

Skillnaden mellan hans fysiska tillstånd när han tog över kyrkans roder år 1978 och hur han var under sina sista år, nedböjd av trötthet och sjukdom, visar inte bara på tidens gång utan visar också hur fullständig hans överlåtelse på Kristus var. Han utgav sig helt i tjänst hos Gud och människorna.

När vi nu mediterar över hans heliga liv kommer vi att tänka på att den heliga Treenigheten har ett ändamål med vår färd här i livet. Vi kan och bör tänka på att vi inte är här för att gynna våra egna själviska intressen. Människans naturliga kallelse är att leva för kärlek, inte för oss själva. För den kristne äger kärleken inga

gränser, den diskriminerar inte, den är öppen för alla, och varje dag involverar den var och en av våra handlingar, den präglar vårt liv.

Vi kan analysera olika aspekter av Johannes Paulus II:s exceptionella påvetjänst och vilken betydelse den haft för kyrkans och världens historia. Men idag föredrar jag att fästa mig vid detta drag i hans personlighet, att han älskade Jesus Kristus med en sådan överflödande kärlek att den gav honom kraft och möjlighet till offer, till att utge sig själv med en kärlek som inte kände av några gränser. Det var så han uppfyllde sin kallelse.